

Sygn. akt II CSK 419/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa W. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przeciwko B. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 20 grudnia 2013 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych.

Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Pozwana Spółka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. W odniesieniu do przesłanki istnienia zagadnienia prawnego skarżąca wskazała, że wątpliwość prawna wyraża się w pytaniu „czy na zasadzie swobody umów strony mogą ukształtować ważny stosunek prawny o szerszym zakresie niż *essentialia negotii* umowy pośrednictwa w rozumieniu art. 180 u.g.n., określając wynagrodzenie umowne jako prowizję od sprzedaży nieruchomości lub udziałów w spółce będącej właścicielem nieruchomości?” Z kolei przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, nie została przez skarżącą uzasadniona, tym samym nie mogła stanowić podstawy oceny zasadności wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sformułowane zaś przez skarżącą zagadnienie prawne nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wymagane przepisem art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. zagadnienie prawne to nie tylko zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, ale nadto zagadnienie, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na

występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, skarżąca powinna, więc wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia wniesionej skargi. Skarżąca nie uczyniła zadość tym wymaganiom, ograniczyła się, bowiem w zasadzie do postawienia pytania, na które oczekuje odpowiedzi. Co jednak istotne, na tle poczynionych, wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych (pozorność umowy mieści się bowiem w sferze faktów – por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 1997 r., I CKN 51/96, OSNC 1997/6-7/79; z dnia 8 grudnia 2000 r., I CKN 1233/00, niepubl.; z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 278/06, niepubl. i z dnia 26 stycznia 2011 r., I UK 281/10, niepubl.; z dnia 8 września 2011 r. (sygn. akt III CSK 349/10, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2013 r., IV CSK 571/12, niepubl.), zagadnienie to nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Przejęcie, bowiem nawet, że umowy nazwane umowami pośrednictwa takimi nie były, skrywały, bowiem całkiem odmienną treść i ich cel gospodarczy był inny, nie prowadzi do skutecznego zakwestionowania stanowiska sądów o wadliwości wpisu hipotek. Skoro, bowiem wpis hipotek nastąpił dla zabezpieczenia wierzytelności z umów pośrednictwa to jednocześnie nie można było przyjąć, że tak wpisane hipoteki zabezpieczają całkiem inne wierzytelności, to jest wierzytelności z umów rzeczywiście kryjących się pod umowami pośrednictwa. Nie było, zatem podstaw, aby uznać, że w sprawie wystąpiło zagadnienie prawne i to o istotnym charakterze (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Z tych też przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawczyni do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 6 pkt 7 i § 13 1 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).